Amsterdam, 25 februari 2021 nummer 133

Geachte heer/mevrouw ,

Hierbij ontvangt u de IVM Caring Capital nieuwsbrief voor februari 2021. Deze maand vragen we uw aandacht voor de volgende onderwerpen:

- Aandelen overgewaardeerd?
  De Caring Capital View van februari 2021, door Maarten Friederich, (Hoofd Beleggingen)
- Grote VN-enquête: twee op de drie mensen wil klimaatactie
- Ruzie maakt levenstestament onuitvoerbaar
- Nieuwe DAC-technologie voor CO2-afvang en opslag
- Beslag opgeheven: geen bewijs dat schenking erfgenaam zou benadelen
- Milieucommissie EP akkoord met grensheffing CO2
- *Serie! Het beleggingsbeleid van IVM Caring Capital in de praktijk:* Over naar rapporteren per thema

We hopen en vertrouwen erop dat de informatie in deze artikelen voor u nuttig is en wensen u veel plezier bij het lezen.

Met vriendelijke groet,

Het bestuur van IVM Caring Capital

Ilco Snoey Kiewit, *CCOO*
Hans Volberda, *CEO*

Aandelen overgewaardeerd?

CARING CAPITAL VIEW
Maarten Friederich (Hoofd Beleggingen)

Het nieuwe jaar is slechts een aantal weken oud, maar de huidige stijging van de waarde van offensieve portefeuilles zou op een jaaroverzicht voor 2021 nu al niet misstaan. De stijging van de beurs sinds het dieptepunt van maart 2020 is indrukwekkend, maar is eigenlijk al in 2009 begonnen en zet door. Sterker nog, de stijging versnelt eerder dan dat hij afremt. Omdat de winstgroei achterblijft bij de koersstijging, gaat de waardering van aandelen omhoog en daalt de risicopremie van aandelen. Dit is de winst per aandeel gedeeld door de prijs van een aandeel minus de 10-jaars rente. De vraag die dus gesteld moet worden is: zijn aandelen momenteel te duur en is er misschien zelfs sprake van een bubble?

Historisch perspectief
Bubbles zijn een terugkerend verschijnsel in de financiële markten. De eerst bekende is er overigens één van eigen bodem: de speculatieve stijging van de prijs van een tulpenbol in de jaren 1636 -1637. Deze is ook bijzonder omdat het een commodity betrof; de meeste bubbles vinden plaats in de aandelenmarkt. Zoals bijvoorbeeld de South Sea bubble van 1720 en de spoorwegenbubble (spoorwegen waren toen high tech) van 1840-1845. De vorige eeuw kwamen bubbles frequenter voor: de Nifty Fifty in de jaren 60, goud in de jaren 70, de Nikkei-index in de jaren 80, de Nasdaq-index in de jaren 90, de olie en Amerikaanse huizen in het jaar 2000 en nu mogelijk de FAANG-aandelen (Facebook, Amazon, Apple, Netflix en Google). Alle bubbles ontstaan op basis van goede en solide economische fundamenten. Pas wanneer de markt deze ontwikkelingen ongegrond extrapoleert verandert een bull markt in een bubble. Een lage en dalende rente zijn een voorwaarde voor elke bubble. Vaker wel dan niet ontstaan bubbles na een recessie, wanneer de rente meestal agressief wordt verlaagd. Een bubble komt ten einde wanneer de rente wordt verhoogd en monetaire omstandigheden worden verkrapt. Dit kan direct na een verhoging gebeuren, of pas na een lange reeks verhogingen, maar elke bubble eindigt zonder uitzondering nadat de korte rente de lange overtreft.

Zelfversterkend mechanisme
Een andere karakteristiek van een bubble is de aanwezigheid van een zichzelf versterkend mechanisme. In de jaren 90 waren het technologiegerelateerde beursgangen, zogenaamde IPO's. Veel van de middelen die hiermee werden opgehaald werden gebruikt voor de aanschaf van hard- en software. Dit deed de omzetten van deze bedrijven stijgen, wat weer nieuwe IPO's uitlokte. De huizenprijzen in de VS van 2000 tot en met 2007 werden opgedreven door 'innovaties' in de obligatiemarkten. Dit stelde de banken in staat de verstrekte hypotheken uit de boeken te halen, te bundelen en te verkopen op basis van een geheel misplaatste kredietzekerheid. Vervolgens konden banken weer nieuwe hypotheken verstrekken, wat ook nog eens gebeurde zonder de noodzakelijke kredietvereisten, omdat de hypotheek uiteindelijk toch niet op de boeken van de bank zou blijven. Zodoende konden zelfs personen zonder inkomen meerdere huizen bezitten, gefinancierd door hypotheken die grotendeels in handen van pensioenfondsen kwamen. Zoals bekend vormde deze ontwikkeling de aanleiding voor het ontstaan van de financiële crisis in 2008.

Beursgangen
Van een dergelijk mechanisme is momenteel geen sprake, net zo min als er sprake van is dat de korte rente boven de lange rente staat. Integendeel. Het verschil tussen de lange en de korte rente loopt juist op, mede als gevolg van de verwachte toename van de vraag, de economische groei en mogelijk zelfs stijgende inflatie. Het is waar dat we veel IPO's zien en zelfs speculatieve varianten daarvan in de vorm van SPAC's (beursgangen om geld op te halen zonder dat er al een bedrijfsactiviteit tegenover staat). Maar deze zijn vrijwel allemaal gericht op de maatschappelijke transformatie die momenteel gaande is. Fintech bedrijven en webshops gaan naar de beurs, maar commerciële banken, traditionele winkelketens en commercieel vastgoedbeleggingen verliezen hun waarde. Veel bedrijven in de alternatieve energiesfeer komen op de beurs, maar oliemaatschappijen verliezen waarde. Ook veel nieuwe diensten, vrijwel allemaal voor de telefoon, komen op de beurs, maar de middelen die hiermee worden opgehaald worden nauwelijks gebruikt voor investeringen in data-infrastructuur. Aan het einde van de vorige eeuw versterkten beursgangen en investeringen elkaar juist, hetgeen toen leidde tot een onrealistisch beeld en overwaardering.

Risicopremie op aandelen
Het kan natuurlijk zijn dat de markt de omvang en snelheid van de transformatie overschat en deze dusdanig extrapoleert dat de huidige verwachtingen later te hoog blijken. Dit is iets wat we natuurlijk pas achteraf kunnen vaststellen. De omzet- en winststijging van de belangrijkste actoren in de transformatie is nu eenvoudigweg hoog en er is geen reden aan te nemen dat dit zal omslaan. Het kan ook zijn dat de huidige waardering te hoog is. Er zijn meerdere manieren om dit te beoordelen, maar ook hiervan lijkt helemaal geen sprake. De risicopremie van de S&P 500 is op dit moment ongeveer +2,5%. Dat betekent dat op basis van de winst en de aandelenkoers het rendement 2,5% hoger is dan dat op 10-jaars staatsleningen - dit ter compensatie van het hogere risico van aandelen. Voorafgaand aan de Nasdaqbubble was de risicopremie ongeveer -2,5%. Dat betekent dat er geen enkele beloning was voor extra risico. Ook in 2008 was de risicopremie negatief. Toen kon je wel spreken van een overwaardering, omdat het niet logisch is een beter rendement op obligaties te verwachten dan op aandelen. Nu is dat gewoonweg niet het geval. Integendeel. Het huidige niveau is vergelijkbaar met dat van 2009, 2011 en de periode eind jaren 70 na de oliecrisis. Allemaal perioden van net na een crisis, zoals nu, en juist het begin van een bullmarkt.

Lage rente
Een belangrijke rol in het geheel speelt de lage rente. Men zou kunnen oordelen dat de obligatiemarkt door de centrale banken wordt gemanipuleerd en extreem overgewaardeerd is. Ook dit lijkt niet het geval. Er is sprake van een grote mate van onbenutte productiecapaciteit in de economie en de inflatie is vooralsnog laag. Ook zonder ingrijpen van de centrale banken zou de rente laag zijn. Dat neemt niet weg dat de richting van de beurs uiteindelijk wel wordt bepaald door de rente. Het kan zijn dat de combinatie van een groot fiscaal stimuleringspakket in de VS, de toegenomen geldhoeveelheid en een hoge mate van virusimmuniteit later dit jaar zal leiden tot een consumptiegedreven boom. Misschien dat de Federal Reserve dan meer bereidheid toont het beleid te verkrappen. Dit zou aanleiding kunnen zijn voor een correctie op de beurs, maar dan nog is het zo dat bullmarkten pas echt tot een einde komen aan de vooravond van een recessie. Deze is hoogstwaarschijnlijk nog ver van ons verwijderd.

Conclusie
Er is nu geen sprake van een zichzelf versterkend mechanisme. De rente blijft volgens de centrale banken voorlopig laag of negatief en aandelen zijn gezien de positieve risicopremie t.o.v. obligaties niet bepaald overgewaardeerd. Vorige maand constateerden wij dat de markt alle testen goed had doorstaan, maar waren we nog niet bereid de overweging in aandelen verder te vergroten. Deze bereidheid hebben wij nu wel: inmiddels is de overweging in aandelen vergroot naar 10%.

Het performanceoverzicht van de modelportefeuille kunt u vinden op onze website: www.ivmcaringcapital.nl.

© IVM Caring Capital 2021. Niets uit dit document mag worden gekopieerd of verspreid zonder voorafgaande toestemming van de auteur.
Naar boven

Grote VN-enquête: twee op de drie mensen wil klimaatactie

Bijna twee op de drie mensen (veel meer dan verwacht) ziet de klimaatverandering als een wereldwijde noodsituatie, zo blijkt uit de grootste klimaatenquête ooit. De enquête werd afgenomen tussen oktober en december vorig jaar en was georganiseerd door het VN-ontwikkelingsprogramma UNDP (United Nations Development Programme), in samenwerking met de Universiteit van Oxford. Het doel van het onderzoek was om te peilen hoe wereldwijd tegen de huidige klimaatproblematiek wordt aangekeken. Aan het onderzoek deden rond de 1,2 miljoen mensen (waaronder veel jongeren) mee uit vijftig verschillende landen. Het was de eerste keer dat een dergelijk onderzoek plaatsvond op zo'n grote schaal.

Geen generatiekloof op dit punt
Wat opvalt in de uitkomsten is dat er weinig verschil in opvatting over dit onderwerp bestaat tussen jongeren en ouderen. In de leeftijdsgroep 14 - 18 jaar is 69% het eens met de stelling dat er sprake is van een klimaatcrisis, tegenover 58% van de respondenten boven de 60 jaar. Ook in landen waar ingrijpende klimaatmaatregelen nodig zijn, staat de meerderheid van de bevolking daarachter. De meest populaire maatregel om de klimaatcrisis aan te pakken is de bescherming en het behoud van bossen en de natuur in het algemeen. Daarna volgen duurzame energie en klimaatvriendelijke landbouw. Overstappen op een plantaardig dieet was met gemiddeld slechts 30% voorstanders, de minst populaire bijdrage, met Duitsland (44%) en het VK (43%) als positieve uitschieters. In landen waar fossiele brandstoffen voor veel CO_2-uitstoot zorgen is veel steun voor een overgang naar duurzame energie, zoals in de Verenigde Staten (65% van alle ondervraagden), Australië (76%) en Rusland (51%). In 16 landen zijn 5% of meer mannen dan vrouwen overtuigd van de ernst van de klimaatsituatie. Maar in 4 grote Engelstalige landen (VS, Australië, Canada en VK) waren juist de vrouwen sterk in de meerderheid.

Groeiend verantwoordelijkheidsgevoel
De uitkomsten van het onderzoek komen voor Cassie Flynn, strategisch adviseur bij het UNDP, niet als een verrassing. Zij denkt dat met name angst een grote rol speelt en dat dit bij mensen het gevoel oproept dat het zo niet langer kan. "Iedereen ziet de bosbranden in Australië en Californië, de enorme stormen in het Caraïbisch gebied en de overstromingen in Zuidoost-Azië. Ze beginnen de ernst van het probleem te beseffen en de noodzaak om er iets aan te doen," aldus Flynn. Bovendien ziet ze de resultaten als een signaal naar regeringen toe dat ze de wereldwijde klimaatproblematiek niet langer kunnen negeren. "De belangrijkste boodschap is dat regeringen zien dat wanneer ze deze belangrijke beslissingen moeten nemen, het volk achter hen staat."

Bronnen: guardian.com, businesssam.be
Naar boven

Ruzie maakt levenstestament onuitvoerbaar

Een essentieel onderdeel van elk levenstestament is de algemene volmacht die de opstellers verlenen aan één of meer personen, zodat deze namens hen hun belangen kunnen waarnemen als zij daartoe zelf niet meer in staat zijn. In de praktijk wijzen veel mensen in hun levenstestament hun kinderen aan. Om niemand van hen 'voor te trekken' wordt vaak gekozen voor een *gezamenlijke* volmacht. Kunnen zij zelf niet meer hun (financiële) belangen behartigen, dan kunnen de kinderen de gezamenlijke volmacht gebruiken om dit namens vader of moeder te doen. Dit betekent dat de kinderen ook *samen* bijvoorbeeld financiële handelingen moeten verrichten of beslissingen moeten nemen voor hun vader of moeder. In de praktijk kan dat onhandig zijn, bijvoorbeeld omdat alle kinderen voor elke routinematige bankovermaking hun handtekening moeten zetten. Een praktische oplossing voor dit probleem is een *ondervolmacht*. Daarbij geeft een gevolmachtigde zijn of haar volmacht als het ware door aan een ander – of aan een medegevolmachtigde. Net als de gezamenlijke volmacht zelf, is dit alleen een oplossing als alle gevolmachtigden op één lijn zitten.

Toch een bewindvoerder
Hoe het mis kan gaan als gevolmachtigden niet samen door één deur kunnen, blijkt uit de volgende zaak voor het Gerechtshof Den Bosch. Het ging om twee kinderen, die in het levenstestament van hun moeder als gezamenlijke gevolmachtigden waren aangewezen. De problemen begonnen toen moeder niet meer in staat was haar vermogen zelf te beheren. Weliswaar hadden beide kinderen de gezamenlijke volmacht, maar helaas was de relatie tussen hen zo slecht, dat zij niet in staat bleken tot enige samenwerking bij het behartigen van moeders financiële belangen. Ook was geen van beide bereid de ander een ondervolmacht te verlenen. De impasse leidde tot een gang naar de kantonrechter. Deze zag geen andere mogelijkheid dan aanstelling van een professionele bewindvoerder. Omdat dit nu ook weer niet de bedoeling was (en ook nog eens strijdig met de wens van moeder, die per se géén bewindvoerder wilde) ging het tweetal in beroep. Het Hof is er snel klaar mee. Het constateert dat de volmacht in het levenstestament feitelijk onuitvoerbaar is, wegens het onvermogen van beide kinderen tot gezamenlijk handelen, dan wel wegens hun onwil de ander een ondervolmacht te verlenen. Omdat tevens vast staat dat moeder inderdaad niet meer in staat is 'haar vermogensrechtelijke belangen behoorlijk waar te nemen' blijft er geen andere optie open dan die van de kantonrechter: een externe bewindvoerder.

Naschrift: het verschil tussen handelingsonbekwaam en wilsonbekwaam
Veel mensen denken dat een volmacht zoals in deze zaak in werking treedt als de volmachtgever 'handelingsonbekwaam' wordt. In juridische zin is echter alleen sprake van handelingsonbekwaamheid als een persoon minderjarig is, failliet verklaard of onder curatele gesteld. De termen handelingsonbekwaam en wilsonbekwaam worden vaak door elkaar gebruikt. Er is echter een verschil. Hoewel de term 'wilsonbekwaam' steeds vaker gehoord wordt, is het strikt genomen geen juridische term. Hij wordt vooral gebruikt in de gezondheidszorg, voor iemand die niet meer goed in staat is over medische handelingen te beslissen. Dat is het geval als iemand medische informatie niet (meer) kan begrijpen en afwegen, niet begrijpt wat de gevolgen zijn van zijn of haar besluit en/of geen besluit kan nemen. Wilsonbekwaam wil dus zeggen dat iemand iets niet meer kan. Iemand die handelingsonbekwaam is mag bepaalde handelingen niet meer verrichten, zelfs niet als zij daar eigenlijk toe in staat zouden zijn. Handelingsonbekwaamheid is een langer durende toestand, die pas eindigt als iemand meerderjarig wordt of het faillissement, c.q. de curatele wordt opgeheven.
Wilsonbekwaamheid geldt voor één bepaalde situatie, waarin meestal een arts (dus niet een rechter) beslist of iemand wel of niet wilsbekwaam is.

Met dank aan Van Ewijk Estate Planning. Overige bron:
goedvertegenwoordigd.nl
Naar boven

Nieuwe DAC-technologie voor CO2-afvang en opslag

Volgens een recente studie kan het ondergronds opslaan van CO2 een oplossing zijn in de strijd tegen klimaatverandering. Door CO2 uit de omgevingslucht te filteren kan het via pijpleidingen worden weggepompt naar een veilige opslag. Dit kan een effectieve manier zijn om het CO2-gehalte in de atmosfeer te verlagen. Deze nieuwe technologie om CO2 uit de lucht op te vangen en ondergronds op te slaan wordt DAC (Direct Air Capture) genoemd. Hoofdauteur Ryan Hanna van de universiteit van California omschrijft de methode als volgt: 'DAC is een chemisch proces, waarbij CO2 uit de omgevingslucht wordt onttrokken en via een pijpleiding naar een geologisch reservoir wordt gepompt en opgeslagen. Veel mensen beschouwen deze technologie als een veelbelovende manier om CO2 uit de atmosfeer te verwijderen en tegelijkertijd de impact op het huidige landgebruik en de biodiversiteit te beperken. Andere methodes, als bijvoorbeeld bio-energie, hebben in vergelijking hiermee substantieel ingrijpender gevolgen voor het land en de biodiversiteit."

Duur maar effectief
In het onderzoek naar de effecten van DAC stellen de wetenschappers dat de huidige CO2-concentratie in de atmosfeer zo hoog is, dat er méér nodig is dan alleen maar het voorkomen van verdere uitstoot. Volgens hen moet er ook gekeken worden naar manieren om de reeds aanwezige CO2 uit de atmosfeer te halen. Uit het onderzoek blijkt dat inzet van DAC ervoor kan zorgen dat de wereldwijde temperatuurstijgingen ver vóór 2100 een halt kunnen worden toegeroepen. Alleen is daar wel geld voor nodig, aldus Hanna: "De DAC-technologie is aanzienlijk duurder dan veel conventionele risicobeperkende maatregelen, maar de kosten zouden kunnen dalen als bedrijven ervaring opdoen met de technologie."
Daarnaast is de DAC-methode niet bepaald energiezuinig. "Het is dan ook belangrijk om de systemen te voeden met koolstofarme, goedkope energievoorzieningen."

DAC is aanvulling, geen vervanging
Ondanks de positieve uitkomsten van het onderzoek, zijn de wetenschappers voorzichtig. Zo zien ze DAC vooral als een toevoeging en niet als een vervanging van de al bestaande maatregelen tegen de klimaatcrisis. "Crisisimplementatie van de DAC-technologie, is geen vervanging voor conventionele mitigatie. Denk bijvoorbeeld aan het inzetten van emissievrije elektriciteits- en warmtevoorzieningen en transport. We hebben zowel deze conventionele mitigatie als negatieve emissies (het verwijderen van CO2 uit de lucht, red.) nodig om de doelstellingen in het Parijse Klimaatakkoord te halen." Verder benadrukt Hanna dat het bedenken en implementeren van technologieën als deze onmisbaar zijn in de strijd tegen klimaatsverandering. "Gezien onze lange vertraging bij het verminderen van de uitstoot, bevinden we ons in een positie waarin alle opties om de uitstoot te verminderen, op tafel moeten liggen," aldus Hanna.

CO2-opslag onvermijdelijk
DAC is een aanvulling op andere technologieën voor het afvangen en opslaan van CO2 onder de noemer CCS (Carbon Capture & Storage) of CCUS (Carbon Capture, Usage & Storage). Veel klimaatactivisten staan huiverig tegenover deze aanpak, die door een aantal van hen zelfs wordt betiteld als een dure vergissing. In een artikel in The Guardian vorige maand komen wetenschappers hiertegen in het geweer. Volgens hen zijn methodes als CCS en CCUS essentieel bij het tegengaan van de klimaatopwarming. Zij waarschuwen dat het zonder de afvang en opslag van CO2 zo goed als onmogelijk is om de doelstelling 'nul netto uitstoot in 2050' te halen.

Bronnen: scientias.nl, guardian.com
Naar boven

Beslag opgeheven: geen bewijs dat schenking erfgenaam zou benadelen

Bij een testament met langstlevendenbeding moeten kinderen en beoogde erfgenamen soms met lede ogen aanzien hoe de langstlevende met de erfenis omgaat. De angst dat er 'niet genoeg overblijft' kan dan tot vreemde juridische capriolen leiden. Bijvoorbeeld in deze recente zaak rondom een vrouw die beslag liet leggen op onroerend goed dat haar moeder had geschonken aan twee andere kinderen. De vrouw heeft recht op een deel van de erfenis van haar overleden vader, maar kan deze vordering pas opeisen na het overlijden van moeder. Uit angst dat er door de schenking van moeder niet genoeg voor haar zou overblijven liet de vrouw een zogenaamd conservatoir 'Paulianabeslag' leggen. De naam gaat terug op de Actio Pauliana uit het Romeinse recht. Een dergelijk beslag is bedoeld om een schuldeiser (in dit geval de vrouw) te beschermen tegen een schuldenaar (de moeder) die vermogen overdraagt aan een of meer derden (de twee andere kinderen), waardoor er voor de schuldeiser niets of te weinig overblijft. De familie vocht het beslag aan voor de Rechtbank Amsterdam.

Langstlevende mag veel
De Rechtbank overweegt om te beginnen dat op dit moment niet vaststaat hoeveel geld moeder schuldig is aan de dochter. Dus kan er nu ook nog niet worden gesteld dat de vordering niet kan worden voldaan, zodra deze opeisbaar wordt. Maar zelfs als wordt uitgegaan van het bedrag waarop de vrouw recht meent te hebben, dan nóg kan niet worden beoordeeld of de moeder 'paulianeus' heeft gehandeld met de schenking. De bedoeling van een wettelijke verdeling is om langstlevende echtgenoten na het overlijden van hun partner de beschikking te geven over de totale nalatenschap, zodat zij het leven kunnen voortzetten dat ze tijdens het huwelijk gewend waren. In principe mogen zij doen wat ze willen met de nalatenschap en zijn ze niemand rekening en verantwoording schuldig. Wél kan er wettelijk sprake zijn van misbruik van bevoegdheid. Dat is echter lastig bewijsbaar. De vordering van de vrouw wordt pas opeisbaar bij de dood van haar moeder. Dan pas wordt definitief duidelijk of er nog voldoende geld over is.

Geen bewijs
Als de vrouw stelt dat nu al sprake is van paulianeus handelen, moet zij hiervoor bewijs aanvoeren. Op het argument van de vrouw dat ze dit niet kan zonder inzage in moeders financiële situatie, is het antwoord dat er onvoldoende aanleiding is om moeder daartoe te verplichten. Dus oordeelt de Rechtbank dat de vrouw onvoldoende hard heeft gemaakt dat zij door haar moeder benadeeld wordt. En zelfs als zij daarin wél was geslaagd, dan nog had zij ook nog moeten aantonen dat de schenking aan de andere kinderen bewust en uitsluitend was bedoeld om haar te benadelen. Al met al ziet de Rechtbank onvoldoende aanleiding om de schenking terug te draaien. Daarmee vervalt ook de grondslag voor het beslag, dat door de rechter wordt opgeheven.

Met dank aan Van Ewijk Estate Planning. Overige bron: bvd-advocaten.nl
Naar boven

Milieucommissie EP akkoord met grensheffing CO2

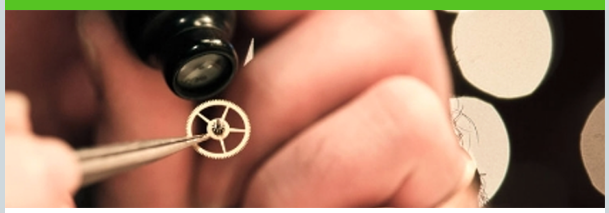

De Milieucommissie van het Europees Parlement heeft een akkoord bereikt over de invoering van een CO2-grensheffing. Het voorstel van Yannick Jadot (Europese Groenen) is bedoeld om oneerlijke concurrentie van bedrijven buiten de EU tegen te gaan door een CO2-prijs vast te stellen voor producten als staal, cement en kunstmest. Het plan, ook bekend als CBAM (Carbon Border Adjustment Mechanism), is een belangrijk onderdeel van de Europese Green Deal. De EU streeft ernaar om klimaatneutraal te zijn in 2050, wat betekent dat de netto-uitstoot van broeikasgassen moet worden teruggebracht tot nul. Een grote rol is hierbij weggelegd voor het Europese bedrijfsleven, maar dat gaat gepaard met extra kosten, die de concurrentiepositie kunnen verzwakken. Om toch een gelijk speelveld te creëren, kan bedrijven van buiten de EU een heffing worden opgelegd over de door hen uitgestoten broeikasgassen.

Eerlijke handel
Met een grensheffing gaan alle bedrijven hetzelfde betalen voor hun CO2-uitstoot, ongeacht of ze tot de EU behoren of niet. Exporteurs naar Europa worden zo verplicht om emissierechten te kopen uit een nog nader te bepalen Emissiehandelssysteem (ETS). De keerzijde is dat bedrijven in de EU moeten inleveren, om van eerlijke handel te kunnen blijven spreken. De regels van de Wereldhandelsorganisatie (WTO) schrijven voor dat zij afstand moeten nemen van de gratis emissierechten die zij nu nog hebben. Doen zij dit niet, dan is er sprake van ongeoorloofd protectionisme. Volgens GroenLinks Europarlementariër Bas Eickhout ligt daar voorlopig de grootste uitdaging: "Dit zal bij de hervorming van het ETS-systeem aankomend jaar een van de grote discussiepunten zijn. Bedrijven willen zo lang mogelijk vasthouden aan hun gratis rechten. Wij willen hier zo snel mogelijk vanaf, omdat betalen voor uitstoot stimuleert tot verduurzamen."

Opbrengsten delen
Logischerwijs zijn nogal wat landen buiten de EU niet blij met het plan voor een nieuwe heffing. Met name China is zeer kritisch en noemt het voorstel een vorm van protectionisme. Eickhout denkt dat de EU veel kan doen om deze zorg weg te nemen: "In het rapport zijn we daarom heel duidelijk. Allereerst moet de heffing een klimaatmaatregel zijn, geen barrière voor im- en export. Daarnaast stellen we voor de opbrengsten van de heffing niet alleen binnen Europa, maar ook daarbuiten te investeren in verduurzaming en klimaatadaptatie". De opbrengsten van de grensheffing worden geschat op 5 tot 14 miljard euro per jaar, afhankelijk van de vorm die de heffing aanneemt. Van de opbrengsten zal een deel worden geïnvesteerd in maatregelen tegen klimaatsverandering in ontwikkelingslanden en eilandstaten. In maart stemt het voltallig Europees Parlement over de plannen, waarna de Europese Commissie in juni met een wetsvoorstel komt. Als het Europees Parlement en de EU-lidstaten vervolgens hun standpunten hebben bepaald, kunnen de onderhandelingen beginnen.

Bronnen: duurzaamnieuw.nl, fd.nl
Naar boven

Over naar rapporteren per thema

Serie: het beleggingsbeleid van IVM Caring Capital in de praktijk
door Maarten Friederich (Hoofd Beleggingen)

Deze keer nemen we niet een bepaalde concrete belegging van IVM Caring Capital onder de loep, maar de manier waarop wij rapporteren over onze portefeuilles. IVM Caring Capital stapt namelijk over naar rapporteren per *thema*. De nieuwe indeling zullen cliënten van IVM Caring Capital op korte termijn terugzien in onze rapportages.

Het traditionele portefeuilleoverzicht
Er zijn vele manieren om de economie te verdelen in categorieën. Onder beleggers is de meest bekende de Global Industry Classification Standard (GICS). Hierbij worden ondernemingen op basis van hun activiteiten gegroepeerd en ondergebracht in categorieën, zoals bijvoorbeeld duurzame consumptiegoederen, basis-consumptiegoederen, technologie, financiële diensten enzovoort. Ook IVM Caring Capital volgde lang deze traditie en wij maakten onze rapportages op basis van de GICS-indeling. Uiteindelijk zijn wij deze sectorverdeling gaan gebruiken in combinatie met Thomson Reuters Business Classification (TRBC), maar inmiddels is het duidelijk: we gaan hiermee stoppen en stappen over op een geheel eigen classificatiesysteem.

De wereld is in transitie
Toen wij besloten de focus van de beleggingen in individuele aandelen te verleggen naar ondernemingen waarvan wij verwachten dat deze een belangrijke rol kunnen spelen in de door ons geselecteerde maatschappelijke ontwikkelingen, beseften wij nog niet hoezeer de traditionele werkwijze hierdoor aan relevantie zou verliezen. Misschien wel de belangrijkste en meest urgente maatschappelijke ontwikkeling om de klimaatverandering tegen te gaan is de energietransitie, niet voor niets de grootste positie in onze portefeuille. Deze vindt plaats bij nutsbedrijven die van steenkolencentrales overstappen op windenergie; in de traditionele industrie die nu overgaat naar het massaal produceren van windmolens en zonnepanelen; in de zakelijke dienstverlening die verduurzamingsprojecten ontwerpt, zonnepanelen adviseert, installeert en verbindt; in de financiële dienstverlening die deze projecten financiert; in duurzame consumptiegoederen waar bijvoorbeeld wordt overgestapt op elektrische auto's en vrachtauto's op waterstof. Door ondernemingen te blijven categoriseren op basis van de traditionele sectoren, kunnen wij onmogelijk duidelijk maken waarom wij in deze ondernemingen beleggen.

Tijd dus voor een meer eigentijdse rapportage
Een (deels) meer thematische en eigenwijze manier van beleggen vergt een meer eigentijdse manier van rapporteren. Daarom is besloten de beleggingen te gaan categoriseren op basis van de maatschappelijke ontwikkeling (thema's) waarin zij een rol spelen en de in onze ogen achterhaalde verdeling per economische sector te laten voor wat het is. Dus kiezen wij er vanaf heden voor onze beleggingen te rapporteren per thema. De drie thema's zijn: Energietransitie, Digitale Transformatie en Gezondheid.

Naar boven

Heeft u tips, vragen of opmerkingen laat het ons weten.

Telefoon +31 23 531 01 85 Bereikbaar op werkdagen van 9.00 tot 17.00 uur.

ivm caring capital
verantwoord denken is vooruit denken

Afmelden voor de nieuwsbrief